

INTERJÚ WILHEIM GÁBORRAL, A FABUNIO ELNÖKÉVEL

– *Hogyan került a szakmába?*

– Mindenkinék azt mondom, hogy én diplomás fakucak vagyok, faipari egyetemen tanultam, Drezdában, ahová a véletlenek sora vitt el. Zseniális kőszegi gimnázium 4 éve után sikerült a felvételi is, kijutottam Drezdába. Kint oktatott egy magyar professzor az építészkaron és ő megengedte, hogy áthallgassak a belsőépítész óráira. Úgy jöttem haza, hogy egy Sopronban honosított faipari diplomám lett és gyakorlati-legal némi jártasságom belsőépítészetben.

– *Ilyen képzéssel milyen volt munkát keresni?*

– A minisztérium felajánlotta, mint ösztöndíjasnak, hogy két munkahely közül választhatok: vagy a Tisza Bútorgyárban vállalom munkát – számomra a világ-végén Kőszeghez képest, vagy pedig Nagykanizsán, a Kanizsa Bútorgyárban, ahová az édesapám egyébként évtizedek óta szállított szövetet a munkája miatt. A döntés egyértelmű volt.

A Kanizsa Bútorgyárban megint csak szerencsés voltam, az akkori igazgatónak az volt a hozzáállása, hogy habár elvégeztem valami elméleti dolgot, de nem tudok még semmit a szakmáról, úgyhogy fél éven keresztül körbeküldött a gyárban. Egy-egy hónapot töltöttem minden szakmai területen. Elmentem tehát a famegmunkáló üzembe, a kárpitosüzembe, a kooperációs partnerekhez, és gyakorlatilag mindenhol sikerült személyes kapcsolatot kialakítani a munkásokkal, akik később rengeteget segítettek, amikor vezetővé váltam.

Akkor 1500-an dolgoztak a Kanizsa Bútorgyárban, csak egy példa: 130 fős tmk-csapat volt, ami ma elképzelhetetlen egy ilyen gyárban. Ezt követően lehetőségem nyílt arra, hogy a fejlesztésen bútortervezéssel foglalkozzak. Rengeteget dolgoztunk, hogy a BNV bútorkiállítására bejussunk, őrzöm is a két nagydíjat, amit a munkánk során szereztünk. 1977-ben kerültem ide, igazán kreatív időszak volt. 1985-ben első alkalommal hirdette meg az Iparművészeti Főiskola a designmenedzser szakot. Úgy éreztem, ezt nekem találták ki. A diploma megszerzését követően kerültem a kereskedelmi igazgatói posztra. Műszaki

beállítottságú létemre, gyakorlatilag meg kellett tanulnom nemcsak tényekről beszélni, hanem érzelmi megközelítéseket is közvetíteni.

– *Milyen változást hozott a rendszerváltás a bútorgyár életébe?*

– Egy exportpartnerünknek köszönhetően kikapcsolítottuk a Kanizsa Bútorgyárból a kárpitos részleget, és ettől kezdve gyakorlatilag a nyugdíjazásomig vezettem a Kanizsa Trendet, ami az ország egyik legjobb kárpitosbútor-gyárává nőtte ki magát.

– *Mi az, amire szakmai téren büszke?*

– Leginkább arra, hogy az a 450 ember, aki ebben a cégben dolgozott, az a barátom volt mind. Családias hangulatban tudunk dolgozni, tudtam őket motiválni. A másik, amire büszke lehetek, hogy sikerült felépíteni az Andante márkát, 2004-re a célpiacunk 64%-a ismerte és tudatosan kereste termékeinket az áruházakban.

– *A szakmai életben mit jelent a Fabunio? Milyen értékeket képvisel és milyen többletet jelent a tagoknak és a szakmának?*

– Magával a szövetséggel 2004–2005 körül kerültem kapcsolatba, habár a német tulajdonos ezt nem nézte jó szemmel. Akkoriban nagyon erős nagyvállalatok voltak a Bútorszövetség tagjai, és nagy unszólásra én is beléptem a Kanizsa Trenddel. Ez egy nagyon jó hangulatú, felszabadult, vidám társaság volt, még ha a piaci körülmények nagyon hullámzóak is voltak. És hát meg kell mondjam, én ott barátokat szereztem. 2010-ben vállaltam el az elnökséget, és azóta is elnök vagyok. A tavalyi nagy fegyvertényünk, hogy az asztalosszövetség és a Bútorszövetség úgy döntött, hogy jobb, ha Magyarországon ennek a kicsi iparágnak egy közös hangja van, ezért eldöntöttük, hogy összeolvadunk. Ez a folyamat elindult, és idén július–augusztus körül lesz vége, amikor a törvény-szék bejegyzi az összeolvadást.

– *Miért fontos ez az összeolvadás?*

– A folyamat során találtuk ki az új nevet, ami magában hordozza az összetarto-

Wilhelm Gábor

zást, valamint a fa és bútör rövidítést is, ez már önmagában sokat elárul. Azért jó, mert szakmai társakkal tudsz leülni egy asztalhoz konkurenciahangulat nélkül beszélgetni, lehetőségeket találni, ami segíthet a saját piaci fejlődéseden, olyan know-how-t tudsz összeszedni, amire máshol nem nagyon van lehetőség, hacsak nem drága pénzért megvásárolni. A Fabunio ez. Egy érdeklődő, nyitott figyelme közösség.

A másik szempont, hogy így sikerült négy fő ágazatot kijelölni, hiszen az energiánk és az anyagi lehetőségeink korlátozottak: egyrészt a fiatalok utánpótlás-nevelésével, másrészt a tudásátadással, harmadrészt a design thinking ösztönzésével, negyedrészét a piaci lobbival foglalkozunk. Vannak népszerű konferenciáink, aktívan részt veszünk kiállításokon, a minisztériumok figyelnek ránk, kikérlik a véleményünket.

Szinte minden faluban van egy asztalos, tehát az egész országot lefedjük a tevékenységünkkel, és szeretnénk, ha ez még hosszú évtizedeken keresztül így folytatódhatna. ■

**Szerző: Fazekas Ildikó
Fotó: Mohai Balázs**

Az interjú teljes változata megtalálható a Fabunio weboldalon: www.fabunio.hu

„A fenti tartalom létrehozására az Európai Szociális Alap forrásainak terhére, európai uniós finanszírozásból, a GINOP-5.3.5-18-2020-00180 sorszámú projekt keretében kerülhetett sor.”